

2016. június 12. – Évközi 11. vasárnap

Abban az időben: Egy farizeus meghívta Jézust, hogy étkezzék nála. Betért hát a farizeus házába, és ott asztalhoz ült. Élt a városban egy bűnös nő. Amikor megtudta, hogy Jézus a farizeus házában van vendégségben, alabástrom edényben illatos olajat hozott. Megállt hátul, Jézus lábánál. Sírt, könnyeivel öntözte Jézus lábát, majd hajával megtörölte, és csókolgatta. Végül pedig megkenete illatos olajjal.

Ennek láttára a vendéglátó farizeus így szólt magában: „Ha ez próféta volna, tudná, hogy ki és miféle, aki érinti őt: hogy ez egy bűnös nő.” Jézus akkor hozzá fordult: „Simon, mondanék neked valamit.” Az így válaszolt: „Mester, beszélj!” „Egy hitelezőnek két adósa volt. Az egyik ötszáz dénárral tartozott neki, a másik ötvennel. Nem volt miből fizetniük, hát elengedte mindkettőnek. Melyikük szereti most jobban?” „Úgy gondolom az, akinek többet engedett el” – felelte Simon. „Helyesen ítéltél” – válaszolta.

Majd az asszony felé fordulva így szólt Simonhoz: „Látod ezt az asszonyt? Betértem házába, s te nem adtál vizet a lábamra. Ez viszont könnyeivel öntözte a lábamat, és hajával törölte meg. Csókot sem adtál nekem, ez meg szüntelenül csókolgatja lábamat, amióta csak bejött. Aztán te nem kented meg fejemet olajjal. Ez meg kenetet öntött a lábamra. Azt mondom hát neked, sok bűne bocsánatot nyer, mert nagyon szeretett. Akinek keveset bocsátanak meg, az kevésbé szeret.” Aztán így szólt az asszonyhoz: „Bocsánatot nyertek bűneid. Menj békével!”

Erre a vendégek kezdték mondogatni magukban: „Ki ez, hogy még a bűnöket is megbocsátja?” Ő pedig ismét az asszonyhoz fordult: „A hited megszabadított téged. Menj békével!”

Ezután bejárta a városokat és a falvakat, tanított és hirdette az Isten országát. Vele volt a tizenkettő és néhány asszony, akiket a gonosz lelkektől és a különféle betegségektől megszabadított: Mária, melléknevén Magdalai, akiből hét ördög ment ki, Johanna, Heródes intézőjének, Kuzának a felesége, Zsuzsanna és még sokan mások, akik vagyonukból gondoskodtak róla.

Lk 7,36 – 8,3

Az evangélium röviden így ragadható meg: ki szeret jobban? Vagy másként: hogyan lehet a szeretetünket elmélyíteni? Induljunk jó messziről, hogy az egész valóságot be tudjuk vonni gondolataink körébe.

Annak idején az ember, mint főemlős, őseitől el kellett, hogy szakadjon sok mindenben. Többek között a főemlősöknek a belei négyszer nagyobbak, mint nekünk, az agyuk viszont kisebb. Az egész élet a gyomor, az élet fönntartása körül forgott, mígnem az ember hozzájutott a tűzhez, amivel főzni, sütni tudott, így sokkal könnyebben tudta megemészteni a táplálékot. Mostanra odáig jutottunk, hogy az agyunk nagyobb tömegű, mint az emésztőrendszerünk. Mind a kettővel a valóságot akarjuk befogadni, a magunkévá tenni, úgy is, hogy

megesszük a dolgokat, és úgy is, hogy megnyílunk a szellemünkben. A gyomrunkkal elég sokat be tudunk fogadni, néha túlzottan is, az értelmünkkel viszont az egész valóságot.

A szeretet ugyanarra irányul, mint a fõnt említett két szervünk: be akarja fogadni a másikat. De hogyan tudjuk a szeretetben a másikat befogadni úgy, hogy mi az övé, õ pedig a miénk legyen? A szentleckében milyen döbbenetes hallani: „Jézus az, aki szeretett engem, és föláldozta magát értem.” Csak az önátadás által lehet igazán befogadni a másikat, és kizárólag az önátadás által tudjuk elajándékozni önmagunkat. Az önátadás nélkül a hit elmélyíthetetlen. Ezért tehát eleve értelmetlen arról beszélni, hogy ki tud jobban szeretni, a hívõ vagy a hitetlen. Az szeret jobban, aki teljesen átadja magát. A hit az önátadás által lesz élõ valósággá.

De mikor fogjuk mi teljesen átadni magunkat valakinek? Ehhez elõször is meg kell éreznünk a szentség jelenlétét. A szentség jelenléte azonban nem érzelmekben, áhítatban mutatkozik meg, tárja föl önmagát, hanem azáltal, hogy az ember érzi – belülrõl szinte tudatosítja is –, hogy õ az egész világot átölelõ tervnek a része. Akármennyire bûnös, parányi, mégis az élete ehhez az egész valósághoz szól. Az evangéliumban szereplõ asszony így közeledik Krisztushoz. Megsejtette, hogy az élete a Krisztussal való találkozásában fölemelkedik, új távlatot kap.

Sok hívõ testvérünk azt gondolja, hogy az Ige olvasása, hallgatása, imádkozás, stb. elég ahhoz, hogy Istennel élõ kapcsolatban legyünk. A farizeus meghívta Jézust, mert kapcsolatban akart kerülni vele, mesternek szólította, tanulni akart tõle. Krisztus azonban megfeddi, mivel a házigazda nem akart élõ kapcsolatba lépni, azaz, nem akart egy lenni vele. Jézus nem communiót, hanem uniót, egységet akar. De ez csak akkor valósul meg, ha az ember teljesen átadja önmagát a másiknak, ha ajándékká lesz.

Itt térjünk vissza az elsõ gondolatunkhoz. Az értelmünkkel befogadhatjuk az egész valóságot, ámde, hogy Krisztussal, az Istennel egy legyünk, ahhoz meg kell nyitni a lelkünket. Krisztus csak a kicsinyeknek tárja föl önmagát, mert kizárólag a gyermeki lélek képes nagynak látni azt, amivé az Úr önmagát tette. Egy falat kenyérré lett, hogy az értelem érthetetlen döbbenetére, az emésztõszerveinken keresztül legyen egészen a miénk. Amit Isten az evolúcióban hozott létre, azt a szentségekben fölemeli, hogy azokban ajándékozza nekünk önmagát. Az emberek az agyukkal, az értelmükkel, az érzéseikkel akarják egyesíteni önmagukat Krisztussal. Ő azonban azt hangsúlyozza, hogy csak az élõ hit képes megérteni Isten gondolatait. Nevezetesen azt, hogy amivel mi magunkba fogadjuk és építjük a világot, ami az életünké teszi mindazt, amit az evolúció számunkra ehetõvé tett, éppen ott, a bensõnkben, életünk biológiai mûködésének kohójában – gyomrunkban – akar egy lenni velünk, akar belénk épülni. Ez hitünk igazi fundamentuma.

Jelek nélkül, szimbólumok nélkül eltévedünk, nem találunk haza az atyai házba. Ez az asszony könnyezik. A könny a szívébõl fakad. Nem olyan, mint a

keresztvíz, nem is olyan, mint a szentelt víz, ez a szívének igazi, csodálatos, misztikus ajándéka – a megtört szívnek, a teljes önátadásnak a jele. Jézus lábát önmaga bensőjéből fakadó szeretetével tisztogatja. Csókolgatja. Minden liturgiában férj és feleség megcsókolhatná egymást. Nem teszitek, kezét fogtok. De megtehetnétek, mert Istenben vagytok férj és feleség. A csókotok az Istenben való egységetek jele. A pap is ezért csókolja meg az oltárt, az evangéliumos könyvet. Olaj, gyertya, szentelt víz, ikonok, képek, ezek nélkül eltévedünk, ezek vezetnek bennünket.

A liturgia nem gondolatokat közöl, hanem formát ad megélt tapasztalatainknak, élményeinknek. Látom én, egyesek hogy teszik szertartássá a kávéivást. Ennek külön koreográfiája van. Miért? Mert az élményt akarják újra és újra megragadni, átélni. Régen az egész emberi élet liturgiába foglaltatott. Fölkelés: imádkozás; elindulás: áldás a homlokra rajzolt kereszttel; munkakezdés: imádság; munka befejezés, ugyanígy; hazaérkezés köszönettel; esti vacsora: hálaadó imával; a lefekvés pedig a közös imával. Ha ezeket elveszítjük, akkor nem tudjuk megragadni a lényegét, az igazi élményeket, az igazi tapasztalatokat. Ezért kéri Krisztus, hogy bátran cselekedjünk úgy, mint ez az asszony. Élünk a jelekkel, ezekkel fejezzük ki magunkat, mindazt, ami bennünk van, egész lényünket, és akkor nap, mint nap hazatalálunk ahhoz, aki kicsinnyé tett bennünket azért, hogy a mi kicsinységünkben föltárja önmaga nagyságát.

Amen.